

14 iulie – 20 iulie

Viața în biserică primară

Textul de memorat: „*Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.*” (Faptele apostolilor 2:46,47)

Biserica primară era foarte însuflețită de ideea scurtimii timpului. Modul în care răspunsese Isus la întrebarea despre instaurarea împărăției mesianice, lăsând neelucidată chestiunea timpului (Faptele 1:6-8), permitea interpretarea că totul depindea de venirea Duhului și de încheierea misiunii apostolice. De aceea, în Ziua Cincizecimii, primii credincioși au crezut că toate condițiile fuseseră împlinite: primiseră Duhul Sfânt și vestiseră Evanghelia la toată lumea. Nu în sensul că ar fi plecat din Ierusalim și ar fi străbătut lumea, ci pentru că lumea venise la ei (Faptele 2:5-11).

Pasul următor a fost detașarea bisericii de bunurile materiale. Considerând că timpul era scurt, creștinii au vândut tot ce aveau și s-au dedicat învățaturii și părtășiei, continuând să dea mărturie despre Isus, însă doar în Ierusalim. Viața cu bunurile puse în comun, deși benefică pentru săraci, a devenit în curând o problemă și a fost necesară intervenția lui Dumnezeu pentru păstrarea unității bisericii. Și, tot atunci, credincioșii au început să întâmpine împotrivire. Cu toate acestea, credința lor a rămas de neclintit.

Duminică, 15 iulie – Învățătură și părtășie

După ce relatează evenimentul de la Cincizecime, Luca prezintă câteva aspecte ale vieții bisericii din Ierusalim: „*Ei stăruiau în învățatura apostolilor, în legătura frățescă, în frângerea pâinii și în rugăciuni*” (Faptele 2:42). Potrivit versetului 46, învățarea avea loc la templu, iar părtășia, în casele credincioșilor.

Curtea templului era împrejmuită cu porticuri acoperite și rabinii aveau obiceiul să dea învățătură în aceste locuri. Faptul că primii creștini stăruiau în învățatura apostolilor ne dovedește că darul Duhului nu i-a condus la o religie contemplativă, ci la un proces intens de învățare sub îndrumarea apostolilor, a căror învățătură a fost confirmată prin semne și minuni (vers. 43).

Părtășia spirituală a fost un alt semn distinctiv al religiei primilor creștini. Credincioșii erau mereu împreună, nu doar la templu, ci și acasă, unde mâncau, sărbătoreau Cina Domnului și se rugau (vers. 42,46). Ei își exprimau astfel speranța în revenirea apropiată a lui Isus și în reîntâlnirea cu El în împărăția mesianică (Matei 26:29).

Casele particulare au avut un rol esențial în viața bisericii primare. Credincioșii mai participau încă la serviciile zilnice de la templu (Faptele 3:1), iar în Sabat probabil că mergeau la sinagogă alături de concetățenii lor iudei (Iacov 2:2), însă serviciile religioase creștine distinctive erau îndeplinite în case particulare.

1. Care era unul dintre aspectele importante ale părtășiei primilor creștini? Faptele 2:44,45; Faptele 4:34,35

Crezând că sfârșitul era aproape, ei s-au gândit că posesiunile materiale, „proprietatea personală” (ca să folosim o expresie mai actuală), nu mai contau atât de mult. Și li s-a părut potrivită utilizarea în comun a resurselor materiale. Nu mai aveau de ce să-și facă griji pentru viitor, fiindcă Mesia însuși avea să Se îngrijească de nevoile lor în împărăția Sa (Luca 22:29,30). În acest mod, se simțeau mai uniți și exemplificau practic iubirea frățescă.

Cu câtă generozitate oferi din ceea ce ai primit de la Domnul?

Luni, 16 iulie – Vindecarea unui olog

În Faptele 3:1, se relatează că Petru și Ioan s-au suit la templu pentru serviciul de rugăciune de la ora 3 după-amiază. Aceasta ne arată că, în perioada de început, credința bisericii avea în esență caracter iudaic. Cu alte cuvinte, apostolii nu mergeau la templu doar pentru a da învățătură sau pentru a câștiga noi convertiți, ci pentru că erau iudei și, ca atare, erau devotați tradițiilor religioase iudaice (Faptele 20:16; 21:17-26), cel puțin până la momentul acela. Acolo au săvârșit o minune cu răsunet asupra întregului norod (Faptele 3:1-10), minune care i-a oferit lui Petru ocazia de a ține o nouă cuvântare.

2. Ce idei principale a transmis Petru în cuvântarea Sa? Faptele 3:12-26

Cinci idei principale caracterizau propovăduirea creștină primară: Isus este Hristosul care a pățimit (vers. 18); El a fost înviat din morți de Dumnezeu (vers. 15); El a fost proslăvit în cer (vers. 13); El va veni iar (vers. 20); și pocăința este necesară pentru iertarea păcatelor (vers. 19).

Este în principiu același mesaj pe care îl transmitem și noi astăzi, doar că într-un alt context. Apostolii lucrau încă în mediul evreiesc, în care nu le cereau oamenilor să treacă de la o religie la alta, ci doar să treacă de la vechiul legământ la noul legământ. Ei făceau deja parte din poporul lui Dumnezeu și nu le mai rămânea decât să-L primească pe Hristos și să aibă experiența nașterii din nou care urmează după primirea reală a lui Isus.

Chiar dacă situația de atunci era diferită de cea de astăzi, mesajul este același: Hristos a murit pentru păcatele noastre, a înviat și va reveni. Doar El oferă mântuirea. Răstignirea Lui, învierea și revenirea Lui trebuie să se afle în centrul modului în care vestim astăzi cele trei solii îngerști din Apocalipsa 14.

„Dintre toți cei care poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie primii în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii. Propovăduirea soliei îngerului al treilea cere să fie prezentat adevărul despre Sabat. Acest adevăr trebuie să fie predicat alături de altele aflate în solie, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, să nu fie lăsat pe dinafară. Crucea este locul unde bunătatea și credincioșia se întâlnesc, unde dreptatea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie determinat să privească la Golgota și să se încreadă în meritele Mântuitorului cu o credință simplă, ca a unui copilăș, acceptând neprihănirea Sa și încrezându-se în mila Sa.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 116

Marti, 17 iulie – Apariția împotrivirii

Succesul bisericii a atras în scurt timp împotrivirea unor conducători din Ierusalim. Templul se afla sub conducerea marelui-preot și a preoților celor mai de seamă, în majoritate saducheii. Marele-preot era totodată președintele Sinedriului, format la data aceea, în principal, din saducheii și fariseii. Saducheii nu credeau în înviere și au fost foarte deranjați de învățătura dată de Petru și Ioan că Isus a înviat din morți. Apostolii au fost arestați de gărzile templului și au fost reținuți până a doua zi, când au fost aduși înaintea Sinedriului (Faptele 4:1-7).

3. Când au fost întrebați în numele cărei autorități acționaseră, ce răspuns a dat Petru? Ce idee transmisă de el indirect a fost considerată extrem de periculoasă de către membrii Sinedriului? Faptele 4:1-18

Faptul că membrii Sinedriului le-au pus o întrebare cu privire la autoritate trădează o îngrijorare legată de putere. Petru le-a răspuns că minunea fusese făcută în Numele lui Isus și, mai mult, că mântuirea vine doar de la Isus. Apostolii se aflau în fața celui mai înalt for iudaic, dar erau în slujba unei autorități net superioare. Ei erau niște oameni simpli, niște pescari galileeni fără educație; însă, prin curajul și elocvența lor, i-au impresionat pe cei prezenți. Ideea transmisă de Petru și rămasă nesesizată de conducători a fost aceea că apostolii erau plini de Duh Sfânt, exact așa cum anunțase Isus (Matei 10:16-20).

Neputând nega minunea - întrucât omul vindecat se afla și el de față, membrii Sinedriului le-au poruncit apostolilor să nu mai propovăduiască. Ei s-au temut de mesaj la fel de mult ca de popularitatea tot mai

mare a mișcării. N-au luat în considerare dovezile și au permis ca prejudecățile și instinctul de autoconservare să le dicteze acțiunile.

Răspunsul dat de Petru la sfârșit se numără printre versetele cele mai prețioase din cartea Faptelor apostolilor: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:19,20).

Gândește-te la dorința de a deține puterea și la pericolele pe care le prezintă ea, la orice nivel și în orice context. De ce trebuie să avem grijă cum ne comportăm în acest domeniu?

Miercuri, 18 iulie – Anania și Safira

În biserică primară, punerea laolaltă a bunurilor nu era obligatorie, în sensul că nu era o condiție stabilită pentru a fi primit în biserică. Au existat însă câțiva oameni care au inspirat întreaga comunitate prin generozitatea lor. Un exemplu este Barnaba (Faptele 4:36,37), care va îndeplini un rol important mai târziu în carte.

Au existat totuși și câteva exemple negative care amenințau să dezbină biserică din interior, exact în momentul în care au fost lansate atacuri asupra ei din exterior.

4. Ce lecții ne transmite relatarea următoare? Faptele 5:1-11

Luca nu ne prezintă toate detaliile, însă este evident că problema fundamentală a lui Anania și a Safirei nu a fost încercarea de a păstra banii, ci aducerea practicii înșelăciunii în biserică. Păcatul lor nu a fost urmarea unui imbold de moment, ci a unui plan premeditat, a fost o încercare deliberată de a-L „ispiti” pe Duhul Sfânt (Faptele 5:9). Ei nu erau obligați să-și vândă terenul și să doneze banii bisericii. Ei singuri și-au luat acest angajament, dar poate că au urmărit un anumit interes personal sau poate că și-au dorit să obțină influență în comunitate printr-un aparent act de caritate laudabil.

Probabil că de aceea i-a pedepsit Dumnezeu atât de aspru. Chiar dacă viața la comun a bisericii se datora convingerii că Isus era pe punctul să revină, o faptă ca aceea făcută de Anania și Safira, atunci când biserică abia prinsese viață, putea diminua importanța loialității față de Dumnezeu și îi putea influența negativ pe credincioși. Faptul că nu se amintește că lui Anania i s-ar fi dat șansa la pocăință, cum se menționează în cazul Safirei (vers. 8), se poate datora conciziei relatării.

Idea fundamentală este că ei au păcătuit de la început și până la sfârșit, iar păcatul este o problemă gravă înaintea lui Dumnezeu (Ezechiel 18:20; Romani 6:23), chiar dacă El nu-l pedepsește întotdeauna pe loc. El amână pedeapsa ca să ne aducă aminte că este îndelung răbdător (2 Petru 3:9).

De ce trebuie să avem grijă să nu forțăm limitele harului, așa cum au încercat acești doi credincioși din biserică primară?

Joi, 19 iulie – A doua arestare

Apostolii au fost instrumentul prin care Dumnezeu a rostit pedeapsa pentru păcat, ca în cazul lui Anania și al Safirei, dar tot ei au fost instrumentul prin care El le-a oferit har păcătoșilor. Vindecările miraculoase pe care le-au săvârșit (Faptele 5:12-16) erau dovada palpabilă că Duhul Sfânt lucra prin ei. Este surprinzător faptul că oamenii ajunseseră că creadă că până și umbra lui Petru putea să-i vindece. Cazul cel mai asemănător din Evanghelii este cel al femeii care s-a vindecat după ce a atins poala hainei lui Isus (Luca 8:43,44). Totuși Luca nu afirmă că umbra lui Petru avea într-adevăr putere vindecătoare, ci că oamenii credeau că avea. Dumnezeu S-a îndurat de ei, chiar dacă circula printre ei o astfel de superstiție.

În orice caz, cu cât apostolii erau mai plini de Duh Sfânt și cu cât semnele și minunile se înmulțeau, cu atât mai invidioși deveneau conducătorii religioși. S-a dispus astfel arestarea lor pentru a doua oară (Faptele 5:17,18). Abia după evadarea lor miraculoasă (vers. 19-24) și după o altă cuvântare plină de curaj a lui Petru, au început unele autorități să ia în calcul o posibilă intervenție a forțelor supranaturale.

5. Ce argumente a adus Gamaliel pentru a-i convinge pe membrii Sinedriului să nu-i omoare pe apostoli? Faptele 5:34-39

Sinedriul era controlat de saduchei, fariseii formând o minoritate influentă. Gamaliel era fariseu și învățător al Legii. El era atât de respectat de iudei, încât ajunsese să fie numit de aceștia „rabban” („învățătorul nostru”) și nu doar „rabbi” („învățătorul meu”). Pavel s-a numărat printre discipolii lui (Faptele 22:3).

Gamaliel le-a reamintit de alte două mișcări rebele din istoria recentă a Israelului care atrăseseră simpatizanți și care provocaseră tulburări, dar care dispăruseră după ce conducătorii lor fuseseră omorâți. El a desprins de aici învățătura că mișcarea creștină avea să dispară repede dacă era de origine umană. Pe de altă parte, dacă era de la Dumnezeu, așa cum pretindeau apostolii, ce șanse aveau să o oprească? Sfatul lui a fost convingător. Apostolii au fost bătuți cu nuiele și li s-a interzis încă o dată să vorbească în Numele lui Isus.

Ce ne spune relatarea aceasta despre valoarea unui sfat bun? Cum să fim mai deschiși la sfaturi, chiar și în situațiile în care ele sunt contrare planurilor noastre?

Vineri, 20 iulie – Un gând de încheiere

„Noi suntem administratori și Domnul nostru, la plecare, ne-a încredințat misiunea de a ne îngriji de cei din casa Sa, cărora El a venit în lumea aceasta să le slujească, și de interesele Sale. El S-a întors la cer lăsându-ne nouă această responsabilitate și ne cere să veghem și să așteptăm arătarea Lui. Să fim credincioși față de încrederea care ne-a fost acordată, ca nu cumva, venind pe neașteptate, să ne găsească dormind.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, ed. 2017, p. 37

„Oamenilor trebuie să li se întipărească bine în minte gândul că jurămintele și angajamentele pe care și le iau pentru cauza lui Dumnezeu sunt sacre. În general, se consideră că angajamentele acestea n-ar fi la fel de obligatorii ca un act prin care un om îi promite ceva altui om. Însă este mai puțin sacru și obligatoriu dacă este luat față de Dumnezeu? Oare, pentru că obligația pe care și-a asumat-o nu este formulată în termeni de specialitate și nu este impusă de lege, creștinul o poate nesocoti? Niciun document și niciun contract juridic nu este mai obligatoriu decât un angajament luat față de cauza lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1056

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Corinteni 13 - Galateni 6

1. Împotriva a ce anume nu avem nicio putere?
2. Ce „nu se întemeiază pe credință”?
3. De ce se temea Pavel în privința galatenilor?
4. În ce ne îndeamnă Pavel „să nu obosim”?

Istoria mântuirii, capitolul 21

5. Ce impresie a vrut Domnul să îndeparteze din mintea israeliților, când i-a interzis lui Moise să intre în Țara Făgăduită?